

cigány	786 619	875 714	1662 333
Német	309 092	800 043	1 109135
szlovák	15 990	194 731	210 721
horvát	10 226	144 892	155118
lengyel	39 029	86 767	125 796
görög	26 084	82 964	109 048
örmény	77 888	18 969	96 857
szerb	1 651	54185	55 836
román	13 875	33 823	47 698
bolgár	14 060	27 390	41450
ruszin	6 562	19 586	26148
ukrán	9 056	3 083	12139

A magyarországi örménység hetedik helye azt jelenti, hogy - bár távolról sem vagyunk annyian, mint a népes kisebbségek, például a cigány, vagy a német, a magyar választópolgárok közül igen sokan tartották fontosnak, hogy az örménységre szavazzanak. Az összes megszerzett örmény képviselői mandátum száma 150. Ha tehát elosztjuk a ránk leadott összes szavazat számát, kiderül, hogy egy örmény kisebbségi jelöltre országos átlagban 659-en adták a voksukat. Ha az átlagosan leadott szavazatszám szerint sorrendet állítunk fel, a 13 nemzetiség közül a harmadik helyet foglaljuk el. (Összehasonlításképp: az egy mandátumra eső szavazatok sorrendjében első helyen a németiség megválasztott képviselői állnak - 834 szavazat átlagosan - második hely a görögöket illeti - 736 szavazati átlaggal - a negyedik hely pedig a lengyelségé, náluk 599 szavazat jutott átlagosan egy mandátumra).

Február 11-én a fővárosi örmény elektorok gyűlésén megválasztották a Fővárosi Örmény Kisebbségi Önkormányzatot:

A megválasztott képviselők (abc sorrendben): Csikszentgyörgyi Ficzus Margit, Füleki Balázs, Gosztonyi Mária, Heim Pál, Dr. Issekutz Sarolta, Kátainé Szilvay Ingrid, Keve Mária Anna, Szárkiszján Ádámné, Wertán Zsoltné

A Fővárosi Örmény Kisebbségi Önkormányzat azóta megtartott alakuló ülésén elnökké Dr. Issekutz Saroltát, alelnökké Heim Pált választotta meg.

*****

Klubest

A Fővárosi Örmény Klub estjére, február 20-ára ismét dugig megtelt a Magyarok Házában a Bartók-terem. Szívesen mondhatnánk úgy, hogy örömnep volt az előzőleg lezajlott fővárosi és országos elektorgyűlések eredményének ismeretében, de ez az ügy túlságosan leegyszerűsítése volna.

A klubesten hálistennek jónéhány „új” arc is megjelent. Azért tesszük idézőjelbe, hogy új, mert hiszen mindannyiunk által többnyire ismert, sőt, jól ismert emberekről van szó, akik azonban eddig csak elvétve látogatták a klubot.

És ennek őszintén örülni lehet, örülni kell! Ugyanis az ismerősök a más, az EÖGYKE-n kívüli örmény civil szervezetek tagjai, szimpatizánsai voltak. És végre, végre, végre! Eljöttek, hogy együtt hallgassuk-nézzük végig Szabó László fotóművész vetítettképes előadását, amelynek a címe: *Egy örmény menedék - Libanon*.

Mielőtt azonban erre sor került, a klub háziasszonya, dr. Issekutz Sarolta ismertette a jelenlévőkkel a történeteket: hogy békés megállapodásnak köszönhetően létrejött a Fővárosi Örmény Kisebbségi Önkormányzat törvény szerint kilenctagú, valamint az Országos Örmény

Önkormányzat tizenkilenc tagú testülete. (Minderről lásd lapunk további anyagait is.)
Az elnök asszony szavait nagy taps köszöntötte.

Issekutz Sarolta szavaiból megtudtuk azt is, milyen két, igen fontos határozatot fogadott el úgy a fővárosi, mint az országos elektori gyűlés, egyhangúlag, ellenszavazat és tartózkodás nélkül:

„Az Erdélyből származó örmények is örmények, a nyelvismeret hiánya nem kizáró ok. A más időben és más módon betelepült örmények teljes jogú örmények, függetlenül a nyelvismeretüktől.”

„Az örmény önkormányzatok működésének hivatalos nyelve a magyar.”

Ezután következett Dávid Csaba felszólalása (ennek szövegét közöljük).

Végül Libanon...

Szabó László úgy tud beszélni arról, amit lefotózott, hogy az embernek néha szinte az az érzése, nem álló fotókat, de mozgóképet lát. Az elbeszélésben ott rejlik a személyes élmény, az épületet, tájat, utcaképet átlengő hangulat. Szabó László jó szemmel fényképez, és jó szemmel válogat, hiszen sokkalta több képkocka közül hozott el és mutatott be annyit, hogy az kibírható hosszúságú legyen és idővel ne csökkenjen a fáradó ember érdeklődése. Nem is csökkent! Feszült figyelemmel hallgattuk végig mindannyian a kísérő szöveget, néztük a képeket, amelyeken libanoni örmények, örmény templomok (és más vallású, keresztény és muzulmán templomok), különleges tájak s a Csontváry-képekről nekünk, magyarországiaknak oly ismerős cédrusok látszottak. Az előadás után még jónéhány kérdést kapott az előadó, aki feleségével (s egyúttal áldozatkész útitársával) érkezett a klubestire.

A kisimuló arcok

2003. február 16-án, vasárnap, úgy délután fél hat felé már kisimult arcú embereket lehetett látni a Duna-palotában. De az elején kezdem, dióhéjban felidézek néhány korábbi mozzanatot.

Évek óta hallgattuk a sziréndalt, amely mindig az önkormányzati választások közeledtén erősödött: „aki nem tud örményülni, az nem örmény”; „Magyarországon egy hiteles örmény szervezet van, az Arménia Népe”; „betolakodtak az idegenek”. Nem csak mi hallottuk - az egész magyar társadalom hallgatta.

Közben újra és újra tapasztaltuk, hogy az, aki a lehangosabban kiabál nyelvügyben, választások előtt aggály nélkül hivatkozik két aradi vértanúra, mint örmény elődre.

Két nappal az őszi választások előtt a sajtóban megjelent egy levél, (volt, illetőleg jelenlegi képviselőtársaink írták alá, egyikük sem EÖGYKE-közeli), amelyből kiderült, hogy az „egyetlen hiteles” Arménia Népe tömegével állított jelölteket, akik a nyelvet ugyan nem tudják, de a különféle örmény szervezetek előtt is ismeretlenek, semmilyen módon sem köthetők az örménységhez.

Egyre sötétebb árnyak vetültek az örmény névre.

Az aggodás nem csak az EÖGYKE köreiben érződött; rágódtak mások is, örmény anyanyelvűek, akik első- vagy második nemzedékként itt születtek, vagy az elmúlt évtizedekben kerültek Magyarországra.

Valaki éveken át nagy sikerrel igyekezett elválasztó vonalat húzni az úgymond „igazi örmények” és a „hamisak” közé. (Az Arménia Népe előbb említett, még távoli származásukban sem örmény jelöltjei révén azonban felmerült a kérdés: talán egyetlen személy dönti el, ki is „igazi” és ki nem az?) Egyvalami bizonyos: az uralkodó „főörmény” folyvást igyekezett leváltani saját kisebbségét.

Ezt a porhintést ideig-óráig segítette egy olyan tény, olyan jelenség, amely igazán érthető, emberi léptékű: aki néhány évtizede él itt, bármennyire beilleszkedett is, jobban vonzódik azokhoz, akik ugyancsak beszélnek az örményt. (Aki élt külföldön, tudja, hogy ha mégoly